

Indførelsen af Legemsstraf til en Retsreform som nødvendig sammenhørende Ting; selve Justitsministeren kan slet ikke tænke sig Gennemførelsen af nærværende Lovforslag, uden at Retsreformen gaar igennem samtidig eller før. Jeg henviser til Justitsministerens Tale i Efteraaret den 6. November 1903 i Landstinget, hvor den højtærede Justitsminister forsvarede Folketingets Affattelse med Hensyn til Nævningerne over for Landstingets Modstand, idet han erklærede, at Nævninger over for alle Voldsforsøelser vare nødvendige, medens Landstinget vilde indskrænke Omraadet for Nævninger med Hensyn til Voldsforsøelser. Da udtalte den højtærede Minister — det staaer Sp. 181—82: „Nødvendigheden deraf vil jo blive saa meget større, hvis det, hvad jeg i alt Fald haaber, skulde lykkes at faa gennemført Bestemmelser om legemlig Straf for visse Arter af grove Voldshandlinger“. Det var, før Ministeren havde forelagt sin Pryglelov; men han havde til Hensigt at gøre det. Da siger han i Landstinget: Vi maa absolut have Nævninger i Sager om Voldsforsøelser, og det bliver saa meget nødvendigere, naar Legemsstraf gaar igennem. Altsaa paa det Tidspunkt frygtede altsaa selv Justitsministeren for at lægge denne ny Straffemetode i Retsplejens Haand, før denne Retspleje var reformeret fra Grunden af. Nu staa vi i Øjeblikket med en grumme ringe Sandsynlighed for Retsplejens Gennemførelse i denne Samling, men alligevel søger man med et mærkværdigt Hastværk fra Forslagsstillernes Side at presse denne Sag igennem. Jeg synes, at man i alt Fald ganske roligt kunde vente og se Tiden an og se, om det skulde kunne lykkes at gennemføre denne Retsreform, som selve Ministeren den 6. November 1903 har gjort til Betingelse for, at han selv kan ønske Legemsstraf gennemført, da selv Ministeren tør ikke lægge dette ny Straffemiddel i det nuværende Retsystems Haand. Men jeg siger: Hvortil dette Hastværk? Den, der tror, haster jo ikke.

Naar man har et saadant Hastværk, er det formodentlig netop, fordi man ikke tror stort paa den Sag, man vil føre frem. Og man har en Fornemmelse af, at for hver Maaned, der gaar, svinder Stemnin-

gen for Legemsstrafs Genindførelse mere og mere. Allerede i de Maaneder, som ere gaaede siden November, da Justitsministeren forelagde sin Pryglelov, har Stemningen sikkert vendt sig mere og mere bort derfra. Den øjeblikkelige Panik, den øjeblikkelige falske Opinion, som havde givet sig Udslag gennem de 180,000 Kvinders Adresse, har efterhaanden tabt sig. Og der er jo sket det mærkelige, at netop den Forbrydelse, som denne Kvindeadresse særlig tog Sigte paa, Voldtægtsforbrydelsen, jo nu er udgaaet af dette Lovforslag. Man opgiver Pryglestraffen for denne Forbrydelse, og man beholder den kun for Voldsforsøelser — og saa for en ganske speciel Art af Sædelighedsforbrydelser. Man erkender altsaa nu fra Forslagsstillernes Side, at Pryglestraf alligevel ikke egner sig over for Voldtægt. Ophavsmanden til den nævnte Adresse har da ogsaa taget bestemt Afstand fra Legemsstraffen. Det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) anførte det allerede i sine Udtalelser i Gaar, men han nævnedes ikke den paa-gældendes Navn, og jeg skal derfor nævne det her, det er Fru Astrid Stampe-Feddersen. Hun har, som sagt, taget bestemt Afstand fra Pryglestraffens Indførelse, hun har erklæret sig for en bestemt Modstander af Legemsstraf. Altsaa den opskræmmede Kvindebevægelse, som staaer bag ved den store Adresse, kan aldeles ikke længere tages til Indtægt for dette Lovforslag.

Det undrer mig noget, at det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro) alligevel er gaaet med til dette Lovforslag. Det var vel særlig den nævnte Bevægelse, som havde gjort Indtryk paa ham. Jeg undser mig noget over, at han, da man nu fra den Side slet ikke længere vil være med til Indførelse af Legemsstraf, alligevel vil være med til det, som her foreslaas, skønt det sikkert ogsaa strider imod hans inderste Sindsstemning i denne Sag. Jeg vil gøre det ærede Medlem for Storeheddinge opmærksom paa en anden Ting. Det er den, at naar man her indfører et barbarisk Straffemiddel, tvinges man til at indføre en Ulighed imellem de to Køn. Har det ærede Medlem ikke lagt Mærke til, at det kun er Mændene, det gælder, medens derimod ikke Kvinderne drages med ind under denne ny Straffemetode. Hvor kan